

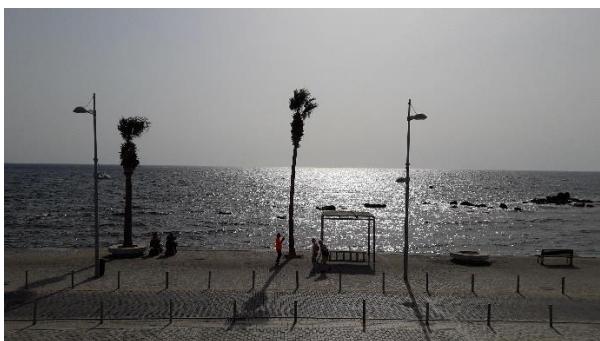
ΠΑΦΟΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2021

13.11. Η διάθεση στη χώρα έχει πέσει τελείως, ο καιρός είναι χάλια, φτιάχνουμε τις βαλίτσες μας και πάμε νωρίς για ύπνο, γιατί αύριο θα το σκάσουμε! Στην Κύπρο, για να πάρουμε λίγο ήλιο και χαρά!

14.11. Τα 3 ξυπνητήρια μας χτυπάνε στις 3:30. Δε μας πειράζει, απλώς θέλουμε να φύγουμε, και ας είναι χαράματα. Στις 6:50 ξεκινάει η πτήση μας για την Πάφο και όπως σε όλα τα ταξίδια μας, έχουμε και τώρα ωραίους να θαυμάσουμε. Ιδιαίτερα μ' αρέσει ένας που προετοιμάζεται για τη ζέστη στην Κύπρο. Φοράει τα απαραίτητα ρούχα και αντηλιακή μάσκα για το πιγούνι του. Εκτός αυτού έχει πολλούς Ρώσους και τσιγγούνηδες επιβάτες σαν κι εμάς που προτιμούν τις φτηνές αεροπορικές εταιρίες.



Η πτήση με τη Lauda είναι ήσυχη, το πρωινό πανάκριβο, η προσγείωση στην ώρα της. Στις 11 φτάνουμε στην Πάφο. Όλοι οδηγούν στη λάθος λωρίδα, βλάκες, κριτικάρει ο Γιώργος. 27 βαθμούς έχουμε, ήλιο, ανθρώπους με καλή διάθεση, είμαστε ευτυχισμένοι! Έχουμε ένα μεγάλο και ωραίο διαμέρισμα με θέα θάλασσα. Αργότερα θα καταλάβουμε ότι εκτός αυτού βρίσκεται και πολύ κεντρικά, γιατί στην παραλία ή στο αγαπημένο μας μπαράκι πάμε ακριβώς 5 λεπτά με τα πόδια. Πάμε να ψωνίσουμε για το πρωινό. Στην είσοδο του σουπερμάρκετ μια υπάλληλος ελέγχει τα πιστοποιητικά εμβολιασμού ή τεστ, και όποιος δεν έχει τίποτα, δεν μπαίνει. Πολύ απλό και οι πελάτες δεν έχουν πρόβλημα. Μετά πάμε βόλτα και πίνουμε καφέ / μπίρα σ' ένα καφενείο στην παραλία. Είμαστε πολύ ευχαριστημένοι!



Ο πρωινός ήλιος απ' το διαμέρισμά μας.



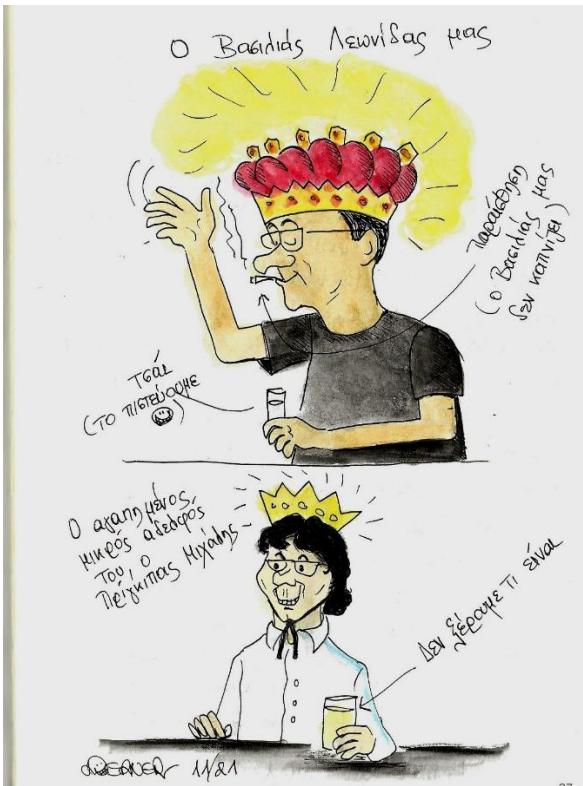
Απολαμβάνουμε την ημέρα στην παραλία. Ένα απ' τα άσπρα σπίτια στο βάθος είναι το δικό μας: Paphinia Appartements.

Πάμε σ' ένα μικρό μαγαζί για να αγοράσουμε καφέ για το πρωινό και καταφέρνω να με μαλώσουν. «Εμείς λέμε ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΚΑΦΕΣ», μου εξηγεί αυστηρά η καταστηματάρχης, και σχεδόν δεν τολμάω να κάνω ένα μικρούτσικο καλαμπούρι με την έκφραση ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΚΑΦΕΣ. Η κυρία μου φαίνεται αρκετά δραστήρια, αλλά επί τέλους μου ξεφεύγει και μου φαίνεται ότι την ακούω να γρυλίζει λίγο...

Βλέπουμε τις συνέπειες της κρίσης του κορονοϊού. Πολλά μαγαζιά είναι κλειστά, λεηλατημένα, μερικά ακόμα και καμμένα. Σε λίγες μέρες θα δούμε το ίδιο και στην Άνω Πάφο. Στις 16.45 έχει ηλιοβασίλεμα και στις 17:30 απόλυτο σκοτάδι. Καθόμαστε με μια μπίρα στη βεράντα μας και παρατηρούμε το δρόμο. Στους εξωτερικούς χώρους των μαγαζιών ανάβουν θερμάνσεις, οικογένεις πάνε βόλτα, η αστυνομία κλείνει το δρόμο για να μείνουν έξω τα αυτοκίνητα, ένας αυστηρός τροχονόμος ελέγχει τα πάντα, δεν του ξεφεύγει τίποτα και κανένας, είναι αστραπή στο μηχανάκι του.



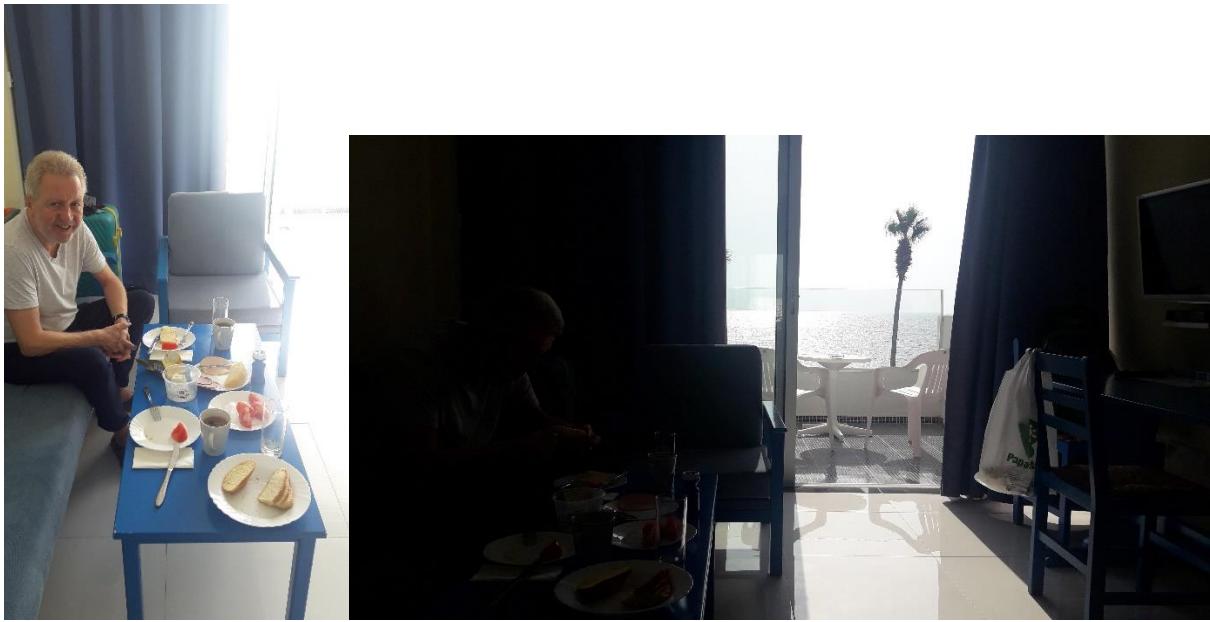
Πάμε να φάμε σ' ένα απ' τα εστιατόρια στην παραλία και μετά πάμε να δούμε αν υπάρχει ακόμα το Flintstones που αγαπούσαμε τόσο πολύ πριν 7 χρόνια. Ναι, τι χαρά, εδώ είναι ακόμα! Ο Λεωνίδας και ο Μιχάλης δεν έχουν αλλάξει καθόλου. Όλο ψέματα λένε ο ένας για τον άλλον, π.χ. ο Μιχάλης ισχυρίζεται ότι ο Λεωνίδας έχει χίλια μύρια βαρέλια με ουΐσκι στον κήπο του και μεθάει κάθε φορά που «δουλεύει» στον κήπο, και όταν «πίνει τσάι», ζεσταίνει ουΐσκι. Ο Λεωνίδας μας λέει ότι τα μαλλιά του «πρώην αδελφού του» δεν είναι αληθινά μαλλιά, αλλά μια κακόγουστη, μαύρη περούκα. Τα κοκτελάκια τους δεν έχουν αλλάξει καθόλου. Μόνο η διακόσμηση είναι λίγο πιο πομπώδης από παλιά, αλλά ο τρόπος με τον οποίο τα σερβίρουν είναι ο ίδιος: βεγγαλικό, καραμούζα και «yabba dabba doooo». Ανοίγει η καρδιά μας, μας φαίνεται σαν να ήταν χθες που ήμασταν εδώ για τελευταία φορά...



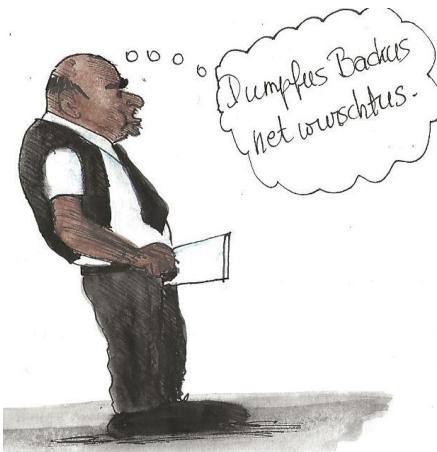
Ο Βασιλιάς Λεωνίδας της Πάφου και της Φλιντστονίας και ο μικρός του αδελφός ο Πρίγκιπας Μιχάλης.

Ο πάντα ευμενής Βασιλιάς Λεωνίδας πίνει μόνο τσάι, το ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ. 😊 Το τσιγάρο που βλέπουμε στο χέρι του, είναι μια παραίσθηση. Η γυναίκα του που τον αγαπάει πολύ, τον λέει τρυφερά „bloody bastard“, ισχυρίζεται περήφανος. Στο σκίτσο δε φαίνεται καλά τι πίνει ο αδελφός του, θα μπορούσε να είναι γάλα. Στη 1 πάμε σπίτι και τελειώνουμε τη βραδιά στη βεράντα μας με θέα την τώρα έρημη παραλία.

15.11. Η προηγμένη τεχνολογία της κουζίνας με εμποδίζει στην αρχή, αλλά κάποτε καταλαβαίνω το σοφιστικέ σύστημα και φτιάχνω ελληνικό, όχι, συγγώμη, κυπριακό καφέ και αυγά μάτι. Μαζί με αυτά τρώμε φρέσκο ψωμί με σουσάμι, φέτα, ντομάτες, γραβιέρα Κρήτης και σαλάμι. Μας αρέσει τόσο πολύ που περνάμε όλο το πρωί με το πρωινό αυτό.



Πάμε βόλτα και συναντάμε έναν Έλληνα, όχι, συγνώμη, έναν Κύπριο θεό που κάνει διαφήμιση για το εστιατόριο του. Πονηρός που είναι μας κερνάει έναν κυπριακό καφέ κι έτσι του υποσχόμαστε ότι θα έρθουμε το βράδυ να φάμε τον περίφημο κυπριακό μεζέ. Επιτρέπεται και το κάπνισμα, ισχυρίζεται, γιατί στις διακοπές ο καθένας πρέπει να απολαμβάνει τη ζωή του, δηλαδή να τρώει, να πίνει, να καπνίζει και να γαμήσ... Δεν εκφράζει τα τελευταία γράμματα της λέξης, αλλά είναι αργά. Δεν μπορεί να μας κρύψει ότι είναι μεγάλος φλόσοφος.



Βλαμμένος, μας κάνει εντυπωσιακός

Πάμε με το λεωφορείο στην Άνω Πάφο και χανόμαστε τελείως. Ρωτάω μια Κύπρια γιαγιά κι εκείνη μου απαντάει στα Ρωσικά ότι μιλάει μόνο Ρωσικά και αν θέλω κάποιος να μιλήσει μαζί της, πρέπει να ξέρει Ρωσικά. Ρωτάω λοιπόν στα Ρωσικά και τότε μου εξηγεί σχετικά ευγενικά το δρόμο. Δεν της κάνει καθόλου εντύπωση ότι μιλάω Ρωσικά, μάλλον αυτό εννοείται στην Κύπρο. Στην Κύπρο τα Ελληνικά δεν είναι και πολύ χρήσιμα, αυτό θα το μάθω τις επόμενες μέρες.

Το βράδυ πάμε να φάμε μεζέ στον θεϊκό καινούριο «φίλο» μας: χούμο, τζατζίκι, ταχίνι, ταραμά, ψωμί με σκόρδο, χωριάτικη, ντολμάδες, στιφάδο, μουσακά, αφέλια, κεφτεδάκια, κοτόπουλο, σουβλάκια και χαλούμι. Όλα είναι έτσι κι έτσι, οι ντολμάδες δεν τρώγονται, γιατί τα αμπελόφυλλα είναι σκληρά. Μετά το φαγητό ζητάω ένα τασάκι και ο Κύπριος θεός

μας γίνεται λιγόψυχος. Στο διπλανό τραπέζι κάθονται φανατικοί εχθροί του καπνίσματος, που θα προκαλέσουν προβλήματα, αν καπνίσουμε, μας ψιθυρίζει, καλύτερα να κάτσουμε στον κήπο. Κανένα πρόβλημα, αλλά μας φαίνεται ότι το πρωί ο κύριος αυτός μας είχε πει ψέματα. Μάλλον ένα μικρό ψέμα για να έρθουμε το βράδυ, δεν πειράζει. Μετά όμως οι φανατικοί εχθροί του καπνίσματος σηκώνονται και φωνάζουν στα Γερμανικά: «Ας πάμε κάπου αλλού που επιτρέπεται το κάπνισμα». Και άλλο ψέμα λοιπόν. Η γκαρσόνα ντρέπεται για την περιφορά του θεϊκού συνάδελφού της και μας φέρνει 2 μεταξά. Τα πίνουμε και πάμε στο Flintstones.

Γνωρίζουμε δυο χαρούμενες Αγγλίδες, τη Sophie και τη Susie, και χαιρόμαστε που έχουμε τόσο καλή παρέα, τώρα που ξεκινάνε τα γενέθλια τού Γιώργου. Τα μεσάνυχτα τα κορίτσια μας κερνάνε σαμπάνια, εκτός αυτού πίνουμε μπίρες, brandy sour και κοκτελάκια. Έτσι του αρέσουν τα γενέθλια: σε μια ζεστή χώρα, με καλή παρέα και πολλά πιοτά. Η σειρά είναι τυχαία. 😊

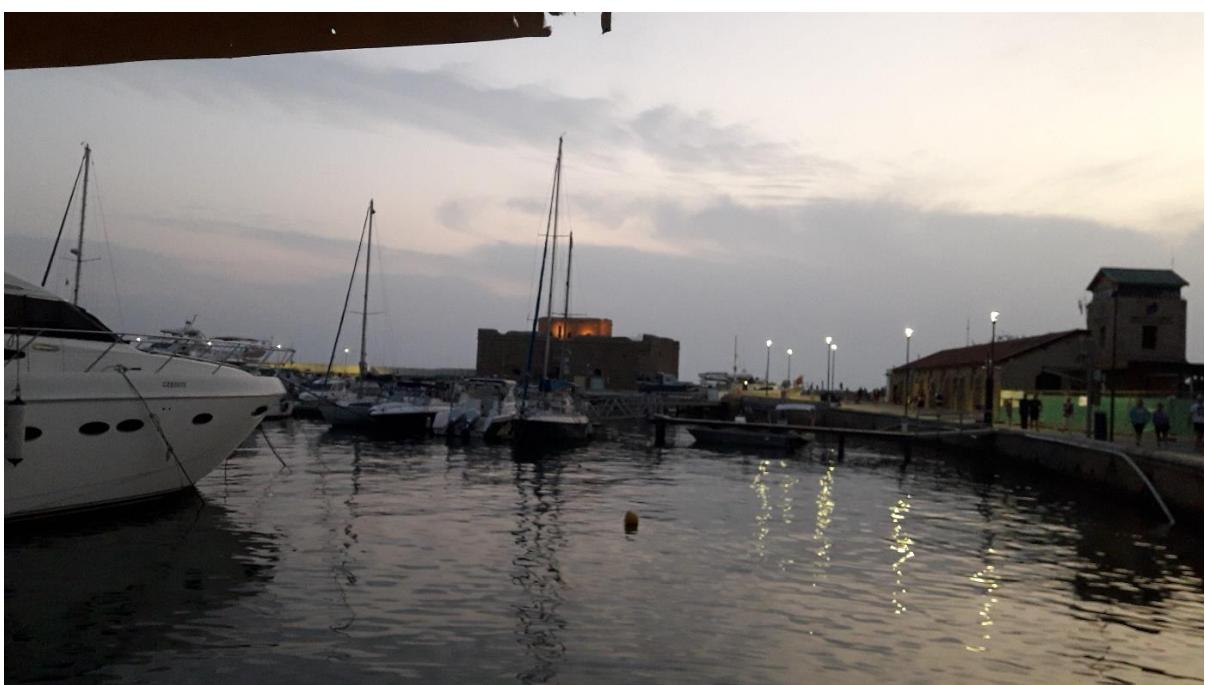
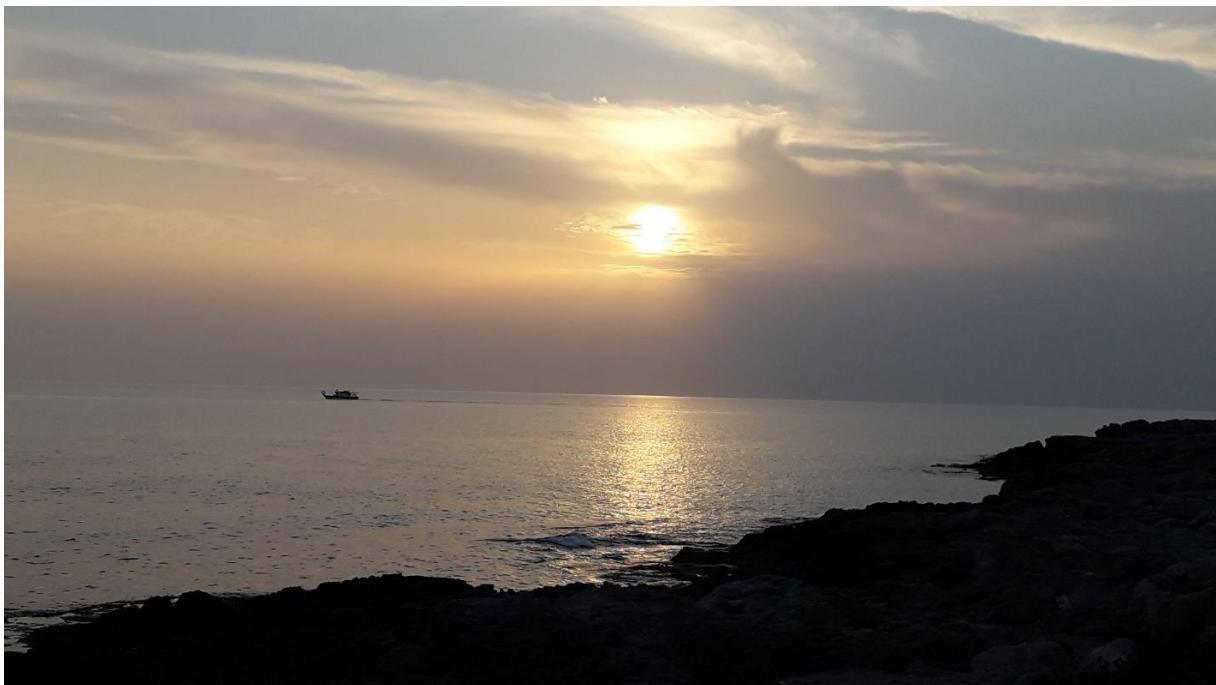


16.11. Πάμε στην Άνω Πάφο. Αυτή τη φορά δε χανόμαστε και δεν είναι ανάγκη να ενοχλήσουμε καμιά Ρωσίδα γιαγιά. Επισκεπτόμαστε την αγορά και μας κάνει εντύπωση ότι χάθηκαν τόσο πολλά μαγαζιά. Μόνο σουβενίρ έμειναν... Η αγαπημένη μας ρεμπέτικη ταβέρνα δεν υπάρχει πια. Κρίμα. Απολαμβάνουμε τον ήλιο σ' ένα καφενείο με ωραία θέα και ο Γιώργος λέει – όχι για πρώτη φορά σήμερα - ότι έτσι του αρέσουν τα γενέθλια του.



Πάμε στη στάση του λεωφορείου για να γυρίσουμε στην Κάτω Πάφο κι εκεί έχει έναν απελπισμένο ταξιτζή που προσπαθεί να αποσπάσει τους τουρίστες απ' το λεωφορείο. Μας πάει πιο γρήγορα στο λιμάνι, είναι το επιχείρημά του. Έχουμε πολύ καιρό, είναι η απάντηση των άπονων τουριστών.

Το απόγευμα επισκεπτόμαστε την παραλία και μετά πίνουμε μια μπύρα σ' ένα μπαρ δίπλα στο γιοτάκι μας. Είναι δικό μου, διαμαρτύρεται ο σερβιτόρος, εντάξει.



Το βράδυ τρώμε στο εστιατόριο Λεωνίδας στην παραλία. Μια θαυμάσια φρέσκια τσιπούρα φούρνου, είμαστε πολύ ευχαριστημένοι. Ο Γιώργος δέχεται πολλά τηλεφωνήματα για τα γενέθλιά του, μεταξύ άλλων τον παίρνουν η Γκούντι, η μαμά μου και ο Γιάννης Μπρης. Του παίζει ένα κομμάτι στο μπουζούκι!!! Τι όμορφη ιδέα!!!!

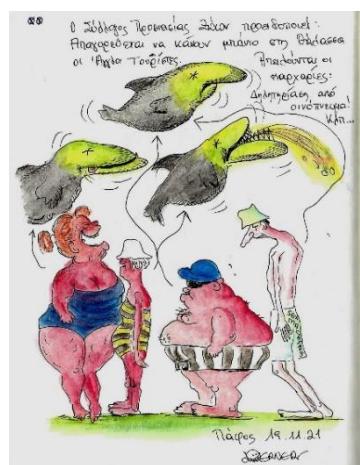


Μετά επισκεπτόμαστε τον άλλο Λεωνίδα, αυτόν του Flintstones. Ισχυρίζεται ότι από τώρα καπνίζει μόνο 80 αντί για 100 τσιγάρα την ημέρα, και όταν ανάβω ένα τσιγάρο, με μαλώνει γιατί «ασκώ κακή επιρροή» επάνω του. Μου φτιάχνει μια Spicy Bloody Mary, που δεν κάνει καλό στην υγεία, γιατί είναι μόνο soft-drink, μου εξηγεί. Μάλιστα...

17.11. Πάμε βόλτα στην παραλία μέχρι το ξενοδοχείο Cypria Maris. Εκεί μείναμε το 1986, διαπιστώνουμε συγκινημένοι. Τι ωραίο που υπάρχει ακόμα αυτό το άσχημο ξενοδοχείο. Τότε ο χώρος μπροστά απ' το ξενοδοχείο ήταν το τέρμα του αστικού λεωφορείου. Είχαμε γίνει φίλοι με έναν οδηγό που λεγόταν Παύλος και μια νύχτα κάναμε μαζί το γύρο των μπαρ της Κάτω Πάφου. Με το αστικό λεωφορείο βέβαια! Ο αστυνομικός που μας σταμάτησε, ήθελε μόνο να αλλάξει κασέτες με τον Παύλο, δε θα 'ταν λοιπόν ανάγκη να σταματήσει η καρδιά μου όταν ανέβηκε στο λεωφορείο. Δε θα ξεχάσω ποτέ πόσο κατάπληκτοι ήταν στη ρεσεψιόν όταν φτάσαμε στη 1 τη νύχτα με το λεωφορείο. Γιατί σταματάει τώρα ένα αστικό λεωφορείο, που συνήθως κυκλοφορούν μόνο μέχρι τις 7 το απόγευμα;;; Δε νομίζω ότι είναι ανάγκη να αναφέρω ότι ο οδηγός μας ήταν τύφλα στο μεθύσι...

Πάμε στο γραφείο της Paphinia και ρωτάμε για ένα διαμέρισμα το Φεβρουάριο και για το ταξί που θα μας πάει την Κυριακή στο αεροδρόμιο. Την ίδια στιγμή με παίρνει ο Mario απ' το Λαϊκό Πανεπιστήμιο και μου προσφέρει μια καινούργια δουλειά. Όλα αυτά σε 3 λεπτά. Μ' αρέσει αυτή η ημέρα.

Το βράδυ τρώμε στο Ουζερί του ξενοδοχείου Αλμύρα, γιατί απόψε έχει ζωντανή μουσική. Το φαγητό είναι πολύ νόστιμο: Ταλατούρι (= κυπριακό τζατζίκι με δυόσμο και μοσχολέμονο), ταραμά, φέτα φούρνου με μέλι και σουσάμι, αρνάκι σαγανάκι, χταποδάκι. Η μουσική μας αρέσει..., καλά, δυστυχώς μόνο ένα τραγούδι, γιατί μετά η τραγουδίστρια διαπιστώνει τους τουρίστες και από τότε τραγουδάει μόνο Αγγλικά. Στο τέλος λέει «Τα παιδιά του Πειραιά», το σκάμε και πάμε στο Flintstones. Σήμερα ο Λεωνίδας μας λέει ότι είναι ο πιο φρόνιμος του κόσμου. Αυτός που συνέχεια πίνει και καπνίζει είναι ο κακοαναθρεμένος δίδυμός το, ο Λέω. Το ξέρω, του λέω, η γυναίκα του τον αποκαλεί τρυφερά «bloody bastard». Μένει κατάπληκτος μόνο λίγα δευτερόλεπτα και μετά σκάει απ' τα γέλια. Του αρέσει να του λέει κάποιος τα δικά του τα ψέματα. Ο Μιχάλης μας λέει ότι μπορούμε να κάνουμε μπάνιο στη θάλασσα όλο το χρόνο, το νερό ποτέ δεν είναι παγωμένο. «Μόνο», λέει λίγο λυπημένος, «φέτος χάσαμε 70 τουρίστες στους καρχαρίες».



Από τον πόνο γέρνει λίγο το κεφάλι του. Κι εγώ στεναχωριέματι, οι καρχαρίες χρειάζονται προστασία, νομίζω.

Ο σύλλογος προστασία των ζώων προειδοποιεί: «Η Άγγλοι τουρίστες να μην κάνουν μπάνιο στη θάλασσα. Οι καρχαρίες κινδυνεύουν να πεθάνουν από δηλητηρίαση από οινόπνευμα».

18.11. Βλέπω τη θάλασσα, θυμάμαι τα λόγια του Μιχάλη και αποφασίζω: Θέλω να κολυμπήσω! Τώρα! Αμέσως! Βρίσκουμε μια όμορφη παραλία και βουτάω αμέσως! Κάνει ζέστη, η ημέρα είναι τέλεια για μπάνιο, δεν το περιμέναμε με τίποτα!



Το απόγευμα πάμε να κοιτάξουμε αν το ξενοδοχείο του τρόμου στο οποίο μείναμε το 2014 υπάρχει ακόμα. Ναι, εδώ είναι, και μου φαίνεται ακόμα πιο άσχημο από τότε. Μάλλον η μνήμη το εξύμνησε.



Τρώμε στην ταβέρνα Δημόκριτος, το φαγητό είναι καλό, η μουσική εντάξει. Τρώμε κυπριακές σαλάτες, νόστιμους ντολμάδες, σακσούκα, σεφταλιά, φρούτα, κέικ, βλέπουμε κυπριακούς κι ελληνικούς χορούς, ακούμε ένα κίμπορντ που καταφέρνει να παίζει τον ίδιο ρυθμό σε όλα τα κομμάτια, κι έναν μπουζουκτζή που καταρρίπτει το ρεκόρ ταχύτητας, θαυμάζουμε ένα χορευτή που στοιβάζει ποτήρια στο κεφάλι και ονομάζεται Robert Puff, και μια τραγουδίστρια με πολύ μπότος στο πρόσωπο και πολύ ξανθό χρώμα στο κεφάλι. Ο σερβιτόρος είναι πολύ ευγενικός, μόνο Ελληνικά δε μιλάει. Κάνω όμως μια προσπάθεια και μου λέει: «Oh, speak Greek!» Στο τέλος της βραδιάς φοβόμαστε λίγο, γιατί η τραγουδίστρια και ο μπουζουκτζής έρχονται στα τραπέζια και παίζουν για κάθε παρέα ξεχωριστά. Όταν φτάνουν στο διπλανό τραπέζι, θέλω να φύγω στην τουαλέτα, αλλά δεν μπορώ να εγκαταλείψω το Γιώργο, αυτό δε θα 'ταν σωστό. Μας τραγουδάνε και μας κάνουν μπλιμ, μπλιμ, δείχνουμε ενθουσιασμό και ... πάνε στο επόμενο τραπέζι. Τώρα όμως το σκάμε για το Flintstones, όπου μας περιμένουν η Sophie, η Susie, η Sharon και ο Charles. Εκείνος μιλάει λίγα Γερμανικά και θέλει να έρθει τη επόμενη εβδομάδα στη Βιέννη για να δει

ποδόσφαιρο: Rapid εναντίο West Ham. Του λέμε ότι δυστυχώς δε θα μπορέσει να έρθει γιατί θα έχουμε lockdown. Δεν μπορεί να το πιστέψει και του υπόσχομαι ότι θα τον ενημερώσω μόλις μάθω κάτι καινούργιο. Πίνουμε πολύ κι έχουμε πολλή πλάκα και στο τέλος ο Μιχάλης δε μας αντέχει πια και μας διώχνει. Δεν πειράζει, αυτό που μετράει είναι ότι έχουμε τώρα τέσσερις καινούργιους φίλους.



19.11. Πάμε βόλτα στην παραλία. Σήμερα έχει άγρια κύματα, η θάλασσα γυαλίζει, η θέα είναι πανέμορφη, γι' αυτό γυρίζω μερικά βίντεο. Δυστυχώς στο κινητό μου το κουμπί για βίντεο βρίσκεται δίπλα στο κουμπί για selfie, και μέσα στο δυνατό φως του ήλιου μπερδεύω τα κουμπιά. Τώρα έχω 4 βίντεο στα οποία βλέπω τον εαυτό μου να γυρίζει βίντεο. Πολύ ενδιαφέρον, αλλά κατά λάθος τα σβήνω.

Τρώμε σε μια ταβέρνα και μετά πάμε ... στο Flintstones. Δεν το περιμένατε, έτσι; Στην Κύπρο όλα είναι ανάποδα, το ξέρουμε ήδη, και σήμερα έχει καινούργια απόδειξη γι' αυτό: Ο Λεωνίδας έχει την καρδιά του δεξιά, μας λέει. Δε θυμάμαι πια όλη τη σχετική ιστορία, αλλά νομίζω ότι ήταν συγκλονιστική.

20.11. Πάμε πάλι βόλτα στην παραλία. Και σήμερα έχει άγρια κύματα και κάνω άλλη μια προσπάθεια να γυρίσω βίντεο. Αυτή τη φορά προσέχω και δεν πατάω το κουμπί για selfie, έτσι στα βίντεο βλέπουμε τη θάλασσα, όχι εμένα.



Διαπιστώνουμε αυτές τις αρχαίες κολόνες και θαυμάζουμε την μοντερνιστική απλότητά τους και τον τρόπο που αντιστέκονται στο μανιώδες σκάσιμο των κυμάτων. Ναι, έχω γίνει ποιητής. Η πινακίδα μπροστά απ' τις κολόνες γράφει όμως «αιωνιότητα». Την υπόλοιπη ημέρα συλλογιζόμαστε γιατί ο καλλιτέχνης έδωσε στο έργο του έναν τόσο παραπλανητικό τίτλο. Εντάξει, όχι όλη την ημέρα, αλλά 5 λεπτά σίγουρα.

Τελευταία βραδιά στο Flintstones. Ο Μιχάλης και ο Ανδρέας είναι τόσο συγκλονισμένοι που αποφασίζουν να κλείσουν το μαγαζί απ' αύριο μέχρι τον Απρίλη, χωρίς εμάς δεν αντέχουν. Αυτό σημαίνει ότι δε θα έρθουμε το Φεβρουάριο, γιατί χωρίς το Flintstones δεν αντέχουμε... Επειδή συνήθως λένε ψέματα, κοιτάζω σήμερα (28.11.) στο ιντερνέτ αν έκλεισαν πραγματικά και βλέπω ότι το μπαρ είναι ανοιχτό. Δεν περίμενα τίποτε άλλο.

21.11. Ο ταξιτζής αργεί μόνο λίγο, τρέχει, μιλάει και προσπερνάει πολύ, ένας σωστός μάγκας. Το πιο επικίνδυνο στα ταξίδια είναι η διαδρομή στο αεροδρόμιο, αυτό είναι σωστό. Επιβιώνουμε και φτάνουμε στην ώρα μας στην επιβίβαση. Το αεροπλάνο δεν είναι όμως έτοιμο για την επιβίβασή μας κι έτσι μας πάνε σε κάτι κλουβί δίπλα στην πίστα, όπου περιμένουμε να μας αφήσουν να ανεβούμε στο αεροπλάνο. Η πτήση είναι ήσυχη και φτάνουμε πριν απ' την ώρα μας στην κρύα και γκρίζα Βιέννη. Το απόγευμα πάνω στην ελληνική χωρωδία μου (επί τέλους ωραία ελληνική μουσική), όπου είμαστε μόνο 6 άτομα, γιατί οι περισσότεροι δεν έχουν υπομονή να περιμένουν το lockdown και μένουν σπίτι ήδη από σήμερα. Το βράδυ πάμε με τη γειτόνισσά μας Gabi στην Pizzeria Mama Mia, όπου μια

τρελή παραμιλάει και τραγουδάει: „Schön ist es, auf der Welt zu sein“, „La cucaracha“. Νοσταλγούμε το Flintstones!!!



25.11. Σήμερα παίζει η Rapid εναντίο της West Ham, και δεν μπορεί να έρθει ο Charles. Μου γράφει ότι γιορτάζει τη νίκη της West Ham σ' ένα αυστριακό εστιατόριο στο Λονδίνο. Μου στέλνει μια φωτογραφία του καταλόγου και μου ζητάει να του προτείνω κάτι. Επί τέλους αποφασίζει να φάει γκούλας για ορεκτικό και σνίτσελ για κύριο πιάτο, μια πολύ καλή απόφαση για έναν φαγά που αγαπάει γκούλας και σνίτσελ.

Πάφο, θα έρθουμε ξανά!

